

Csiha Kálmán

Újsághír: *A magyar nép fogy leggyorsabban Európában. A szociológusok kiszámították, hogy a Kárpát-medencében 200 év múlva fog megszületni az utolsó magyar. (Hargita megyében 100 élve-születésre 100 művi abortusz jut. Ez térszerese az európai átlagnak.)*

Az utolsó öreg

A kispadon ül és rajzol a homokba
Öreg botjával régi képeket.
A falu végén, az üres házson,
Kényelmesen a halál lépeget.

Nincs itt már sóhaj, fájdalom sincsen,
És gyermekszem régen nem ragyog.
A gyom felverte már a kertetek,
S bedeszkázva mind az ablakok.

Csak ül a csendben, semmibe bámul...
Gyermek nem volt... Nem kellett soha...
Kihaltak mind a régi cimborák,
S üressé lett a vén házak sora...

Mind elmentek. Ki a temetőbe,
Ki idegenbe, de ő itt maradt.
Itt fogja majd a halál átölelni –,

Mint nemzetünket, csupasz fák alatt.

Marosvásárhely, 2005

Őszre nyíló ablak

Csak csodálkozom, és nem értem:
Hova futott el annyi évem?
S hogy ilyen hamar?

Az úton köd kavar,
Az erdők széle rozsdabarna újra,
Toborzóját az október már fújja,
S a százszínű lomb újra sárba hull.
Rá a november felleg-rongyot ejt...

Az ember rohan, és élni elfelejt!...

Marosvásárhely, 1989

Nem érdemes

... és elmegyünk.
Úgy elmegyünk, hogy nyomunk sem marad
– Hulló levél az őszi fák alatt. –
Mind elmegyünk.

Emlékezni fognak még reánk
A gyermekek és megnőtt unokák
S a dédunokák talán...
– kialvó fény a Nagy Ekrán falán
mind elmegyünk.

És mindent itt hagyunk.
Mert por és hamu és vándorok vagyunk.
A bűnt, a vágyat, gyalázott életet,
A bánatot a bűneink felett,
A fájdalmat, keserves harcokat,
Az otthonunkat, könnyes arcokat,
Mi mindent itt hagyunk.
Mert por és hamu és vándorok vagyunk.

És mind továbbmegyünk,
Mert élet, fény és szent csodák leszünk
Ha itt már az Istené vagyunk.

– Vagy leszünk átok, kívülvaló sötét,
megtöltjük majd az elveszés ölet,
s nem lesz segítség: – mindent itt hagyunk,
mert por és hamu és vándorok vagyunk,
és önmagunkat visszük csak tovább
és önmagunkkal mi mind elveszünk
és szent fény helyett sötétség leszünk,
ha önmagunkat vittük csak tovább.

Nem érdemes itt egymást bántani
Eltékozolni szent csodák sorát,
Sárba taposni égi fényeket,
Mikor élni a Fényben is lehet
S lehet úgy menni, hogy hazamegyünk.

Johannesburg 1994. január 24.

Indulás előtt

Nem tudom Uram, milyen lesz világod,
Ha majd a Fénybe, Hozzád érkezem,
S mi itt a földön annyi mindent látott,
Humusszá lett már megfáradt szemem.

Mivel látok majd, ha majd látni vágyom,
S mi lesz a hang, ha szólnom kellene?
Mivel lépek a furcsa, égi tájon?
Mi lesz a csók, és mi lesz a neve?

Árva leszek majd, mint idegen gyermek,
Kit a lelencház kapujában lelnek?
Vagy olyan leszek, mint boldog újszülött,
Fölém hajoló, hú lelkek között?

Nem tudom Uram, milyen lesz a kerted,
És milyen lesz majd égi udvarod.
Lesz-e tavasz? A rigók énekelnek?
S lábunk alatt ragyognak csillagok?

...

Ha indulni kell láthatatlan úton,
Szivárványhídon, szent fények felett,
Fáj itt hagyni – bevallom Neked –
Szép világod, s mind, aki szeretett.

Csoda-világ volt minden új tavasz.
Megbámultam rügyező ágaid,
Gyermekszemek tündöklő vágyait,
S hogy sáros őszre fehér hó havaz.

Még annyi mindent kellene csinálnom!
S bár évek során összetört sok álmom,
S a horizonton furcsa fény ragyog,
Bevallom, hogy még mindig álmodok!

...

Bocsásd meg Uram: nem sikerült minden,
És összetörtem sok szép tervedet.
Ha sáros lett itt lent a lábnyomom,
Bocsásd meg, Uram, menni kell, tudom,

Bocsáss meg nekem, s nyújtsd felém kezed!

2007. március 7.

Ének a régi mécsesekről

Ti régi lángok, hova lettetek?
Elszállt az élet felettetek.
Utcán harsog a hideg fényözön,
S egy mécsvilágra senki sem köszön.

Pedig vad éjen, hosszú éjszakán
Az ablakokra ülő zúzmarán
Nem csillant semmi, csak a mécsvilág.
– Tőle lett szebbé, ott bent a világ.

Ott élt a lángja anyám szemében,
Ott világított apám szívében,
Ott melegítet társam szavában
Egyetlen kincs volt. Az éjszakában

Otthont teremtő mécsesek égtek
És minden lángban éltető lélek!
Áldott volt minden mécsvilág!

– Hideg reggel jött, s meghalt a világ...

Kolozsvár, 2002.

Nyolc év után (Emeséhez)

Megszöktél és elmentél messze,
El kellett kezem kezéd eressze
Végleg.

Kéklő ködökbe hullt az arcod,
Szívemhez mégis közel tartod.
Nem láthatom.

Kinek sírjam el: árva lettem,
S míg az évek telnek felettem,
Még árvább leszek...

Messzi kapukra hullnak a fények...
Várni fogsz rám, ha utolérlek?
Ha érkezem?

Marosvásárhely, 2004.

Nagypéntek

Szívem fájó és néma volt,
Mint súlyos gránit sziklabolt,
feküdtek benne mind a holtak;
Reményeim és vágyaim,
Kigúnyolt élet-álmaim,
S szeretteim, kik egykor voltak.

Úgy tudtam akkor: nincs remény,
S csak vittem némán egyre én
Halottaim e sziklaboltban
Azt hittem, minden elveszett,
Nem nyújtott senki sem kezét,
Árva, koldus és néma voltam.

De akkor jött Ő; Szent Király
S nagypéntek véres lánginál
Királyból lett koldus-szegény.
Vért izzadott, hogy én ne féljek,
Elhagyatott, hogy én reméljek,
S kereszten halt, hogy éljek én.

Kihűlt testét a néma csendben
A keresztfáról már levettem,
Mint József tette egykoron.
Érintetlen, hús szikla boltom
És makulátlan tiszta gyolcsom
Ó, nincsen nékem, jól tudom.

De áldok minden mély sebet,
S testét, a megtört, véreset
Magamba zártam mélyen el.
S azóta én övé vagyok,
Szívemben hét seb ég, ragyog
S felettem húsvét énekel!